

bleef. O, dat gepantserde achterhoofd met de korte steile haartjes! Dat maar niets voelde van al die pijlen. „Maar ik zal je wel! Wacht maar, ouwetje!” Het stond in den kwaad toegenepen mond, dat er een of andere daad van kracht noodig was om den wrok in Roel's hart op te lossen.

Toen ze om twaalf uur uit school kwamen stond de lucht strak van frissche vrieskou en lag heel de wereld met witte sneeuwpracht te schitteren in stralenden winterzonneshijn. Dat was nog eens weer om sleetje te rijden! En nog wel op Woensdag! Roel holde naar huis om den middag zoo lang mogelijk te maken.

Bij zijn bord lag een briefkaart op hem te wachten. Hè, wat zou dat zijn?

*Hedenmiddag samenkomst op het pleintje bij tante Saar.
Toegang vrij met een vriend of vriendin. Sleetjes meebrengen.
Aanvang half twee. Om drie uur veel kopjes thee met iets er bij.*

*De secretaresse van de familieclub:
TANTE SAAR.*

Roel sprong drie voet hoog en zwaaide de kaart in de lucht. „Moeder! Hebt u 't gezien? Weer net iets van tante Saar.”

Natuurlijk hadden de andere nichtjes en neefjes net zoo'n uitnoodiging gekregen. Dat was het bijzondere van hun familie, dat er drie paar ooms en tantes met hun kinderen in Den Haag woonden en dan nog.... lest best, de ongetrouwde tante Saar.

Om half twee liep het storm bij haar voor de deur. Vijf sleetjes waren al aan het hek van het voortuintje gebonden. „Ja, zie je wel,” juichte Roel, „allemaal!” O, wat weer een in-leuke kluit bij elkaar. Met vriendjes en vriendinnetjes er bij. Hè, warempel, die akeligerd van een Ep ook! Er beet een worm in Roel's hart, te midden van lachers en pretmakers, in den blijden zonneshijn.

't Was een uitgezochte plek, dit pleintje bij het plantsoen, want door de hooge helling kon je, als bij echte Zwitsersche sneeuwsport, op je slee naar beneden slieren. Een paar bukten zich reeds, handen grepen in de dikke sneeuwlaag en daar vlogen de ballen al. Pats! Pats! Het sein was gegeven. Weg met de sleeën. Dat kon later als de sneeuw niet meer zoo los was. Nu gooien. Kogelen!

DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR. 267

„Twee partijen”, riep er een. ‘t Vond onmiddellijk bijval, want verscheiden stemmen jubelden de klare lucht in: „Ja, ja, partijen!”

De groepen werden afgedeeld. Roel’s oog en schoten speurblikken naar links en rechts. Ginds stond *hij*, Ep. Met hem in dezelfde partij? Neen, dat wilde hij niet. Tot zijn vijand moest hij hem hebben. Met een sprong was Roel aan de andere zij. Niemand sloeg er veel acht op. Als het getal maar gelijk was, wat kwam het er dan op aan, wie links, wie rechts streed?

De bovenlijven gingen voorover, vaardig kneedden de vingers de ballen en daar vlogen ze, de witte kogels, door de heldere lucht. Al gauwer en gauwer.... Een regen van kogels. Altijd raak!

268 DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR.

Partij tegen partij. Roel gloeide van buiten, maar van binnen nog meer. Dien éénen dáár, dien moest hij hebben. Geweldig jammer, dat hij niet vlak tegenover hem stond, maar aan den uitersten hoek. Nu moest hij aldoor schuin mikken, maar raken zou hij 'm toch. Stijf drukken, anders droegen zijn kogels niet ver genoeg, hij had immers een grooteren afstand te „begooien” dan een der anderen. Hè, dat was een goeie geweest! Pof! vlak in Ep's gezicht. Kijk 'm verbluft staan proesten en vegen, om de sneeuw uit zijn gezicht te krijgen! Nog zoo een.... hè nee, die was mis. Te los geweest zeker. Harder knijpen; zóó, dat werd een steviger kogel. Nog een.... ja,.... hè, was dat een steentje, dat hij met de sneeuw mee opgegrepen had? Och, een hart kluitje, dat hielp juist mee. Dan kon hij nog beter treffen....

Tante Saar stond voor het raam in haar salon te kijken naar het levendig gedoe van de vroolijke kinderen. Ze genóót mee en stráálde mee. Dat zou ze zelf ook nog wel willen!

Pats!.... Ze sprong verschrikt op zij.

Glasscherven rinkelden naar binnen. De spiegelruit van het andere raam had een vervaarlijke ster en in het midden een gat. Brokken glas lagen op het gebloemde tapijt. En een stukgespatte sneeuwbal.

„Dat is me ook wat”, zei tante Saar een beetje ontdaan, maar toch alweer lachend. „Die was raak.” Met haar gewone nuchterheid reeds bekomen van den schrik — ze wist nu immers dat het *slechts* de ruit was, dus een dood stoffelijk ding — wierp ze nog een onderzoekenden blik naar de plek waar de scherven neergevallen waren. O, maar die sneeuw zou smelten, die moest ze gauw even op den kolenschep doen en dan de glasscherven maar opnemen. Ze bukte zich om de sneeuwkluitjes van tusschen de glassplinters weg te rapen. Goed toekijken, opdat ze zich er niet aan sneed! En toen.... ontsteld week ze achteruit, alsof ze *nu* pas schrok van dat plotseling ingooien van haar dure ruit. Een oogenblik bleef ze verslagen staan kijken naar de ruïne. Daar lag behalve sneeuw en glas.... een steen. Ze haalde geen stoffer en blik om den glasrommel weg

